

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie M. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 4 kwietnia 2013 r. oraz z dnia 23 lipca 2013 r. przyznających wnioskodawcy prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres odpowiednio od 19.03.2013r. do 16.06.2013r. oraz od 17.06.2013r. do 14.10.2013r. w wysokości 75% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego oraz odmawiających prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za w/w okresy w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawca w dniu 19 czerwca 2012 r. pozostawał w zatrudnieniu w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. na stanowisku aparatowego procesu produkcji i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym. W tym dniu M. T. pracował przy obsłudze agregatu do produkcji bloków z pianki poliuretanowej wspólnie z innym pracownikiem. W trakcie wykonywania swoich obowiązków wszedł na drabinę, aby następnie z podestu równomiernie rozprowadzić pacami piankę w trakcie zasypu. Z uwagi na awarię, do zasypu pianki nie doszło. W związku z tym, wnioskodawca zaczął schodzić z drabiny. W trakcie schodzenia, wnioskodawca ześlizgnął się z drabiny, zahaczając prawym ramieniem i przedramieniem o górną krawędź prawej bocznic drabiny. Wypadek uznano za wypadek przy pracy. Wnioskodawca wskutek powyższego wypadku doznał zranienia okolicy prawego dołu pachowego z częściowym uszkodzeniem prawego nerwu łokciowego i pośrodkowego na wysokości górnej części ramienia. Po zastosowanym leczeniu operacyjnym i postępowaniu usprawniającym, obecnie pozostaje dobrze wygojona blizna, objawy zaburzeń czucia powierzchniowego w obrębie prawej ręki i poczucie pogorszenia sprawności kończyny. Po wypadku w pracy, u wnioskodawcy nie było stosowane długotrwale unieruchomienie prawej kończyny górnej.

Wnioskodawca wskutek ww. wypadku pozostawał niezdolny do pracy w okresie od 19.06.2012 r. do 18.12.2012 r., a następnie otrzymał świadczenie rehabilitacyjne od 19.12.2012 r. do 18.03.2013 r. Niezdolność do pracy w tym okresie pozostawała w związku z wypadkiem.

W ramach świadczenia rehabilitacyjnego, wnioskodawca został skierowany na rehabilitację leczniczą do Sanatorium (...), gdzie przebywał od 19.02.2013 r. do 11.03.2013 r. W dniach 9-10.03.2013 r. wnioskodawca był na przepustce. W dniu 9.03.2013 r. doznał urazu skrętnego lewego stawu kolanowego. Kończynę unieruchomiono w tutorze gipsowym, po czym wnioskodawcę zwolniono z zajęć w dniu 11.03.2013 r. Wnioskodawca poruszał się przy pomocy kul łokciowych. W związku z powyższym, pobyt skrócono. Po zastosowanym leczeniu zachowawczym i postępowaniu usprawniającym w zakresie narządów ruchu obecnie pozostaje niewielkie ograniczenie ruchu prostowania lewego stawu kolanowego.

W związku z wnioskiem M. T. o ustalenie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za dalszy okres, tj. po 18.03.2013 r., Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 18.03.2013 r., a następnie Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 28.03.2013 r. stwierdzili niezdolność do pracy uzasadniającą przyznanie świadczeń rehabilitacyjnych ale już bez związku z wypadkiem przy pracy. W badaniu neurologicznym lekarza orzecznika ZUS oraz w Komisji Lekarskiej ZUS, nie stwierdzono istotnego ograniczenia sprawności ruchowej prawej kończyny górnej.

Powołując się na ww. ustalenia Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy, wydał w dniu 4.04.2013 r., decyzję, którą przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia chorobowego na okres od 19.03.2013 r. do 16.06.2013 r. (tj. 90 dni) w wysokości 75 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego oraz odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego za ww. okres w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego. Podobnie, w odpowiedzi na wniosek z dnia 4.06.2013 r. o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy, organ rentowy wydał w dniu 23.07.2013 r. decyzję nr. (...), którą przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia chorobowego na okres od 17.06.2013

r. do 14.10.2013 r. w wysokości 75 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego oraz odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego za ww. okres w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

U wnioskodawcy rozpoznaje się u wnioskodawcy częściowe uszkodzenie w zakresie nerwu pośrodkowego i łokciowego bez istotnego ograniczenia sprawności tej kończyny. Z punktu widzenia biegłego neurologa wnioskodawca, po zakończeniu zasiłku rehabilitacyjnego w okresie od 19.02.-11.03.2013 r. odzyskał zdolność do pracy i istniejący obecnie deficyt neurologiczny z powodu pourazowego, częściowego uszkodzenia prawego nerwu pośrodkowego i prawego nerwu łokciowego jest niewielki i sam w sobie nie powoduje niezdolności do pracy. Nie ma związku między niezdolnością do pracy wnioskodawcy z okresu od 19 marca 2013 r. do 16 czerwca 2013 r. z wypadkiem przy pracy z czerwca 2012 r. W tym okresie uraz, którego doznał wnioskodawca w związku z ww. wypadkiem nie powodował niezdolności do pracy. Była ewidentna poprawa, jeśli chodzi o nerw łokciowy. Natomiast zmiany w nerwie ośrodkowym prawym wydają się utrwalone. Uszkodzenie, które tam nadal jest nie powoduje takiej dysfunkcji ręki, która powodowałaby niezdolność do pracy wnioskodawcy.

Z punktu widzenia chirurga ortopedy przyczyną niezdolności do pracy wnioskodawcy w okresie świadczenia rehabilitacyjnego przyznanego za okres od 19.03.2013 r. do 16.06.2013 r. był ogólny stan zdrowia, zwłaszcza stan po urazie skrętnym lewego stawu kolanowego. Przyczyną tą nie był stan narządów ruchu po urazie okolicy prawego dołu pachowego. W tym okresie bowiem, blizna była już dobrze wygojona. Aktualny dobry stan mięśni (przewaga po prawej stronie) dowodzi braku utrzymywania się istotnych ograniczeń sprawności. Brak zatem dostatecznych podstaw do uznania, że pozostające objawy uszkodzenia okolicy prawego dołu pachowego były istotną przyczyną skutkującą niezdolnością do pracy w ww. okresie. Także, w okresie późniejszym, po 16 czerwca 2013 r. (tj. od 17.06.2013 r. do 14.10.2013 r.) przyczyną niezdolności do pracy był uraz nogi.

W okresie od 17.06.2013 r. do 14.10.2013 r. powód był niezdolny do pracy z powodu niesprawności prawej kończyny górnej w wyniku wypadku przy pracy oraz z powodu dolegliwości związanych ze skręceniem stawu kolanowego. Orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 14.10.2014 r. zaliczono wnioskodawcę do umiarkowanego stopienia niepełnosprawności z powodu przyczyny niepełnosprawności 05 – R. Niepełnosprawność istnieje od 19.06.2012 r., ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 4.06.2014 r., a orzeczenie wydaje się do 31.10.2015 r. Wnioskodawca jest zdolny do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, z ograniczeniem co do pracy wymagającej chodzenia, pracy na wysokości.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz na podstawie dowodu z opinii biegłych sądowych specjalistów lekarzy ortopedów A. W. (1) oraz M. S. (1), a także biegłego neurologa A. N. (1). Do wydania opinii biegli dysponowali dokumentacją lekarską zgromadzoną w aktach ZUS załączoną do niniejszej sprawy, dokumentacją dostarczoną przez wnioskodawcę, a także przeprowadzili wywiad oraz dokonali szczegółowego badania przedmiotowego wnioskodawcy w zakresie swej specjalności. Zdaniem Sądu opinie ww. biegłych są pełne, logiczne i zupełne. Sąd uznał za miarodajną opinię biegłego ortopedy A. W. (1), mimo, że wnioskodawca złożył do niej zastrzeżenia. Wnioskodawca wskazał, że wnioski z opinii pozostają w sprzeczności ze zgromadzoną dokumentacją medyczną, a ustalenia biegłego nie odpowiadają rzeczywistemu przebiegowi procesu leczenia. Nadto, zdaniem wnioskodawcy uraz kończyny dolnej powstały w trakcie niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem w pracy, powinien być traktowany jako schorzenie współistniejące, niewykluczające uszkodzenia nerwów obwodowych i jego skutków. W odpowiedzi na zastrzeżenia wnioskodawcy, biegły podtrzymał wydaną w sprawie opinię pisemną, odnosząc się do podniesionych zastrzeżeń.

Sąd oceniając materiał dowodowy oparł rozstrzygnięcie na opinii biegłego neurologa A. N. (1) uznając, iż opinia biegłego jest spójna, logiczna, wydana zgodnie z wszelkimi wymaganiami fachowości i rzetelności. Wnioskodawca złożył zastrzeżenia do opinii biegłego neurologa A. N. (1), wskazując, iż biegły nie brał pod uwagę przy wydaniu opinii wyniku badań (...) oraz przebytych przez wnioskodawcę zabiegów rehabilitacyjnych. Sąd podniósł, iż właściwie zinterpretowane wyniki badań wnioskodawcy, wskazują na znaczne uszkodzenie nerwów oraz utrwalone zmiany nerwu pośrodkowego, zaś wyniki badań (...) z dnia 28.05.2013 r. wskazuje na poprawę przewodnictwa nerwu

łokciowego w związku z rehabilitacją w spornym okresie świadczenia zasiłkowego. Zdaniem Sądu, zastrzeżenia te nie miały wpływu na wartość dowodową opinii. Biegły A. N. (1) wskazał, iż analizował dokumentację medyczną, ale także stan przedmiotowy wnioskodawcy. Sąd pominął wnioski z opinii neurologa M. N. (1). Podniósł, iż biegły wskazał, że w spornym okresie od 17.06.2013 r. do 14.10.2013 r. niezdolność do pracy powoda miała związek z urazem doznany w wyniku wypadku przy pracy oraz z urazem stawu kolanowego, jednakże niezdolność z powodu skręcenia stawu kolanowego była „większa”. Nadto biegły wskazał, iż skręcenie stawu kolanowego u powoda było zdarzeniem losowym, wtórnym, ale powstałym w trakcie leczenia uszkodzenia nerwów obwodowych. Zdaniem Sądu, nie można zgodzić się z taką argumentacją. Sąd przyjął, iż uraz kolana był zdarzeniem losowym, nie pozostającym w żadnym związku przyczynowym z wypadkiem z czerwca 2012 r. i doznany tam przez wnioskodawcę urazem kończyny górnej. Uraz ten doznany został jedynie w okresie rehabilitacji leczniczej prowadzonej w związku z urazem doznany podczas wypadku przy pracy z dnia 19 czerwca 2012 roku. Zdaniem Sądu okoliczność ta jednak w żadnym zakresie nie mogła wpłynąć na ocenę związku niezdolności do pracy wnioskodawcy w tym okresie z wypadkiem przy pracy. Sąd Rejonowy zważył, iż niezdolność do pracy pozostająca w związku z wypadkiem to bowiem taka niezdolność, która jest bezpośrednim skutkiem wypadku przy pracy, to jest urazu doznanego w wyniku tego wypadku. Biegły M. N. (1) wskazał, że przyczyną niezdolności do pracy w spornym okresie był uraz kolana, a w mniejszym stopniu uraz kończyny górnej, a dodatkowo podniósł, że w trakcie rehabilitacji i leczenia sprawność prawej kończyny górnej uległa poprawie. Sąd uznał, iż powyższe twierdzenia potwierdzają wnioski opinii biegłych ortopedów A. W. (1) oraz M. S. (1), a także biegłego neurologa A. N. (1), którzy zgodnie przyjęli, że niezdolność do pracy wnioskodawcy pozostawała w związku z urazem kolana, bez związku z wypadkiem przy pracy. Nadto, Sąd wskazał, iż biegły M. N. (1), w swojej opinii oparł się przede wszystkim na zaświadczeniu lekarza neurologa W. G. (1) z dnia 3.06.2013 r., które zawiera jedynie opinię o niezdolności wnioskodawcy do pracy z powodu urazu kończyny górnej bez opisu badania przedmiotowego. Sąd podniósł, iż W. G. (1), lekarz leczący wnioskodawcę stwierdził, że zmiany neurologiczne mają charakter utrwalony, co stoi w sprzeczności z opinią powołanego w sprawie biegłego M. S. (1) i samego M. N. (1), którzy stwierdzają u wnioskodawcy częściowe uszkodzenie w zakresie nerwu pośrodkowego bez istotnego ograniczenia sprawności.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji zważył, iż rodzaje świadczeń przysługujących ubezpieczonemu z tytułu wypadków przy pracy oraz warunki nabywania prawa do tych świadczeń określa ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r., Nr 167, poz. 1322 ze zm.).

Zgodnie z art. 6, ust. 1, pkt. 1) i 2) ww. ustawy, ubezpieczonemu, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy przysługuje zasiłek chorobowy oraz świadczenie rehabilitacyjne, jeśli po wyczerpaniu zasiłku chorobowego ubezpieczony jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100 % podstawy wymiaru (art. 9, ust.1 ww. ustawy).

Sąd podniósł, iż ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego przysługuje zasiłek chorobowy, a po jego wyczerpaniu, świadczenie rehabilitacyjne, jeśli ubezpieczony jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy (art. 6, ust.1 oraz art. 18, ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa Dz.U.2014.159 j.t.). W tym przypadku świadczenie rehabilitacyjne wynosi 90% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres pierwszych trzech miesięcy, 75% tej podstawy za pozostały okres, a jeżeli niezdolność do pracy przypada w okresie ciąży - 100% tej podstawy (art. 19, ust. 1 ww. ustawy).

Sąd meriti uznał, iż rozstrzygnięcie niniejszej sprawy zależało więc od ustalenia, czy niezdolność do pracy wnioskodawcy za sporny okres, tj. od 19.03.2013 r. do 16.06.2013 r. oraz od 17.06.2013 r. do 14.10.2013 r. ma związek z wypadkiem przy pracy, jakiemu wnioskodawca uległ w dniu 19.06.2012 r. Tylko bowiem w takim przypadku,

wnioskodawcy będzie przysługiwało prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.

Z powołanych w sprawie opinii biegłych, tj. biegłego neurologa A. N. (1), a także biegłego ortopedy A. W. (1), zdaniem Sądu wynika jednoznacznie, że przyczyną niezdolności do pracy wnioskodawcy w okresie świadczenia rehabilitacyjnego przyznanego za okres od 19.03.2013 r. do 16.06.2013 r., a także za okres 17.06.2013 r. do 14.10.2013 r. był ogólny stan zdrowia, zwłaszcza stan po urazie skrętnym lewego stawu kolanowego. Przyczyną tą nie był stan narządów ruchu po urazie okolicy prawego dołu pachowego. W związku z powyższym, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż wnioskodawcy przysługuje świadczenie rehabilitacyjne w związku z chorobą, niepozostającą w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 19.06.2012 r. W wyniku takiego ustalenia Sąd I instancji przyjął, iż wnioskodawcy przysługuje świadczenie rehabilitacyjne za sporny okres w wysokości 75% tej podstawy zasiłku chorobowego.

W tym stanie rzeczy, odwołanie jako nieuzasadnione, Sąd I instancji oddalił na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł wnioskodawca.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił bezpodstawne pominięcie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii M. N. oraz brak argumentacji uzasadniającej rozstrzygnięcie.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podniósł także, iż Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na opiniach biegłych ortopedów, podczas gdy spór dotyczy schorzenia neurologicznego. Ponadto wskazał, iż biegły A. N. wydał opinię bez zapoznania się z dokumentacją medyczną dotyczącą leczenia neurologicznego oraz z protokołem warunków pracy, zaś jego opinia uzupełniająca podważa pierwotną opinię pisemną. W związku z powyższym, wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 5 marca 2015 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie apelacji wnioskodawcy. Wnioskodawca poparł apelację.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

W ocenie Sądu Okręgowego, za całkowicie bezzasadny należało uznać zarzut dokonania przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń, w oparciu o opinie biegłych ortopedów, z jednoczesnym pominięciem wniosków zawartych w opinii biegłego neurologa M. N., stanowiący w rzeczywistości zarzut naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c.

W myśl powyższego przepisu, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych tj. w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości bowiem konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału

dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00).

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 kpc. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”, czyli wiedza z różnych dziedzin nauki, techniki czy sztuki.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.).

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu Okręgowego niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, za okres od 19.03.2013 r. do 16.06.2013 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia zarówno opinie biegłych lekarzy ortopedów A. W. oraz M. S., jak i biegłego neurologa A. N., pominał natomiast wnioski z opinii biegłego M. N., nie podzielając argumentacji płynącej z w/w opinii i wskazując, iż biegły w swojej opinii oparł się przede wszystkim na zaświadczeniu lekarza neurologa W. G. z dnia 3.06.2013r., które zawiera jedynie opinię o niezdolności wnioskodawcy do pracy z powodu urazu kończyny górnej.

Biegli z zakresu ortopedii w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w sprawie oraz przedmiotowe badanie M. T. zgodnie stwierdzili, iż przyczyną niezdolności do pracy wnioskodawcy w okresie świadczenia rehabilitacyjnego od 19 marca 2013 r. do 16 czerwca 2013 r., był ogólny stan zdrowia, zwłaszcza stan po urazie skrętnym lewego stawu kolanowego, który nie miał związku przyczynowego z wypadkiem przy pracy z dnia 19.06.2012r. Wskazali, iż przyczyną niezdolności do pracy nie był stan narządów ruchu po urazie okolicy prawego dołu pachowego, bowiem w tym okresie blizna była już wygojona i nie występowało istotne ograniczenie sprawności tej kończyny. W konsekwencji biegli przyjęli, iż brak jest dostatecznych podstaw do uznania, że pozostające objawy urazu, jakiego wnioskodawca doznał w związku z wypadkiem przy pracy tj. zranienia okolicy prawego dołu pachowego z częściowym uszkodzeniem prawego nerwu łokciowego i pośrodkowego, były przyczyną skutkującą niezdolność do pracy w w/w okresie. Nadto biegły A. W. także w opinii uzupełniającej z dnia 19 lipca 2014 r. podtrzymał powyższe wnioski oraz w sposób wyczerpujący odpowiedział na wszystkie zastrzeżenia wnioskodawcy. Wskazane opinie sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą medyczną, w oparciu o dokumentację lekarską zgromadzoną w aktach ZUS załączoną do niniejszej sprawy.

Powyższe wnioski, znalazły potwierdzenie także w opinii biegłego z zakresu neurologii A. N., który stwierdził, iż po zakończeniu okresu rehabilitacyjnego w okresie od 19.02 – 11.03.2013 r. wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy, a deficyt związany z urazem kończyny górnej, jest niewielki i sam w sobie nie powoduje niezdolności do pracy. Zdaniem biegłego z powodu urazu stawu kolanowego wnioskodawca winien rozpocząć następny okres zasiłkowy (z powodu innej choroby) już bez związku z wypadkiem przy pracy. W pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 11września 2014 r. oraz w opinii ustnej przedstawionej na rozprawie w dniu 27 października 2014 r. biegły podtrzymał powyższe twierdzenia, a także odniósł się skrupulatnie i rzeczowo do wszystkich zastrzeżeń wnioskodawcy. Wskazał, iż w okresie po 16 czerwca 2013 r. przyczyną niezdolności do pracy był uraz nogi, natomiast odnośnie nerwu łokciowego biegły

stwierdził poprawę. Przyznał, iż uszkodzenie utrzymuje się nadal, jednakże nie stanowi takiej dysfunkcji ręki, która powodowałaby niezdolność do pracy wnioskodawcy.

Nie można zgodzić się z zarzutem apelacji, iż biegły w opinii uzupełniającej zaprzeczył uprzednio przedstawionym wnioskowi, bowiem podkreślił, iż w okresie od 6 do 12 miesięcy obciążanie kończyny z uszkodzonymi nerwami jest niewskazane, zaś sporny okres w niniejszej sprawie dotyczy 8 miesięcy. Nie ulega wątpliwości, iż biegły podniósł, że w pierwszych miesiącach po uszkodzeniu nerwu nie jest wskazane nadmierne obciążanie kończyny. Niemniej jednak, powyższe stwierdzenie odnosiło się do sytuacji ogólnej, nie zaś do rozpatrywanego przypadku. Stanowiło część teoretycznych rozważań biegłego lekarza, a nie konkretne zalecenie skierowanie do wnioskodawcy, związane z jego stanem zdrowia i z doznanymi przez niego urazami.

Nieuprawnionym jest również twierdzenie apelacji, iż biegły neurolog A. N. wydając opinię nie zapoznał się z dokumentacją medyczną dot. leczenia neurologicznego, a także z protokołem warunków pracy. Biegły w sposób szczegółowy wskazał, jaką dokumentację zawartą w aktach sprawy miał na względzie, wydając opinię o przedmiotowej treści. W opiniach uzupełniających zaznaczył jedynie, iż w aktach ZUS brak było dokumentów rentowych, w związku z czym, nie miał wiedzy na jakiej podstawie wnioskodawcy przyznano rentę, jednakże zapoznał się zarówno z orzeczeniem lekarza orzecznika z 18 marca 2013 r., jak i orzeczeniem komisji ZUS z 28 marca 2013 r. Podniósł, iż pozostała zgromadzona w sprawie dokumentacja lekarska potwierdzała, iż deficyt ruchowy kończyny górnej, w chwili badania był niewielki. Ponadto wskazał, iż wbrew twierdzeniom skarżącego, w ramach uzyskanej specjalizacji był uprawniony do interpretacji wyników badań (...), które zostały szczegółowo opisane w opinii przedłożonej w niniejszej sprawie. Podobnie zarzut niezapoznania się przez biegłego z protokołem warunków pracy, pozostawał całkowicie bezzasadny. Biegły w sposób jak najbardziej prawidłowy stwierdził, iż w sporządzonej opinii ocenił jedynie zdolności do pracy wnioskodawcy z uwagi na uszkodzenie nerwów - w związku z czym nie był obowiązany uwzględnić warunków pracy badanego. Jednocześnie słusznie wskazał, iż poziom zawodowy wnioskodawcy nie jest związany z wykonywaniem konkretnego zawodu, gdyż pracownik fizyczny to nie zawód. Należy zatem podkreślić, iż jedynie w sytuacji, gdy z uwagi na swój zawód, wnioskodawca w ogóle nie mógłby wykonywać pracy w wyniku ograniczenia sprawności kończyny górnej, biegły lekarz sądowy winien zapoznać się z przedmiotowym protokołem i uwzględnić warunki pracy.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują na to, iż strona powodowa nie zakwestionowała skutecznie merytorycznej wartości wydanych opinii biegłych. Zatem brak było postaw do przyjęcia, iż uzyskane od biegłych wiadomości specjalne, nie były wystarczające do merytorycznego i prawidłowego rozstrzygnięcia. Twierdzenia skarżącego, poparte tylko i wyłącznie jego subiektywnym stanowiskiem, iż okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy wyglądały inaczej, jako bezzasadna polemika z opiniami biegłych, nie mogły zatem przynieść spodziewanego przez skarżącego skutku procesowego.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy zgadza się z oceną Sądu pierwszej instancji, iż wszystkie złożone w sprawie opinie podstawowe, jak i uzupełniające biegłych lekarzy ortopedów A. W., M. S. oraz biegłego neurologa A. N., w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy były rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w oparciu o dokumentację lekarską, wywiad i szczegółowe badanie wnioskodawcy. Wynikające z nich wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Jednocześnie zdaniem Sądu odwoławczego, analogicznym jak Sądowi I instancji, brak było przesłanek do uwzględnienia wniosków z opinii biegłego M. N.. Niewątpliwie twierdzenie biegłego, zgodnie z którym, skoro pracownik doznał wypadku przy pracy skutkującego wypłatą w wysokości 100% uposażenia, to także doznany w tym okresie uraz ma związek z wypadkiem, jest zupełnie bezpodstawne i dyskwalifikuje przedmiotową opinię.

Wskazać należy, iż biegły obowiązany był do ustalenia, czy niezdolność do pracy w spornym okresie miała związek z wypadkiem przy pracy, a nie czy uraz doznany w okresie świadczenia rehabilitacyjnego można traktować jako pozostający w związku z wypadkiem przy pracy. Bezspornym jest sam fakt, że wnioskodawca doznał urazu stawu

kolanowego w okresie rehabilitacji leczniczej prowadzonej w związku z zupełnie innym urazem doznany podczas wypadku przy pracy. Jednakże, jak słusznie podkreślił Sąd I instancji okoliczność ta nie mogła wpłynąć na ocenę związku niezdolności do pracy wnioskodawcy w tym okresie z wypadkiem przy pracy. Niezdolność do pracy pozostająca w związku z wypadkiem to taka niezdolność, która jest bezpośrednim skutkiem wypadku przy pracy, to jest urazu doznanego w wyniku tego wypadku. Nadto biegły wskazał w swojej opinii, że sprawność kończyny górnej niewątpliwie uległa poprawie. Tym samym nie uzasadnił on swojej opinii w żaden przekonywujący sposób, na co szeroko wskazywał Sąd I instancji. W związku z powyższym, Sąd Rejonowy zasadnie pominął wnioski zawarte w powyższej opinii.

W kontekście powyższych rozważań, Sąd Okręgowy przyjął, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Trafnie wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż przyczyną niezdolności do pracy w okresie 19.03.2013 r.- 16.06.2013 r. oraz od 17.06.2013 r. do 14.10.2013 r. był uraz skrętny lewego stawu kolanowego, a w konsekwencji zasadnie uznał, iż wnioskodawcy przysługuje świadczenie rehabilitacyjne w związku z chorobą samoistną, w wysokości 75% podstawy zasiłku chorobowego.

Dlatego też, apelacyjne zarzuty nie mogły prowadzić do zmiany, bądź uchylenia wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

Zaskarżone orzeczenie w pełni zatem odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.